

Od Ojca do Ojca

Katecheza podczas audiencji generalnej 16.12.19981.

«Wyszędłem od Ojca i przyszedłem na świat; znowu opuszczam świat i idę do Ojca» (J 16, 28).

Tymi słowami Jezusa rozpoczynamy dzisiaj nowy cykl katechez poświęconych Osobie Boga Ojca, kierując się wskazaniem tematycznym, jakie zawiera program przygotowań do Wielkiego Jubileuszu Roku 2000, przedstawiony w liście apostolskim *Tertio millennio adveniente*. Cykl pierwszego roku poświęcony był refleksji nad Jezusem Chrystusem, jedynym Zbawicielem. Jubileusz bowiem, jako uroczysta pamiątka wejścia Syna Bożego w ludzkie dzieje, ma bardzo wyraźny charakter chrystologiczny. Zastanawialiśmy się nad znaczeniem czasu, który osiągnął swój punkt kulminacyjny w chwili narodzenia Odkupiciela dwa tysiące lat temu. Wydarzenie to, rozpoczynając erę chrześcijańską, otwiera również nowy etap odnowy ludzkości i wszechświata w oczekiwaniu na ostateczne przyjście Chrystusa. Następnie, w katechezach drugiego roku przygotowania do Jubileuszu, skupiliśmy uwagę na Duchu Świętym, którego Jezus posłał od Ojca. Kontemplowaliśmy Go w dziele stworzenia i w historii jako Osobę-Miłość oraz Osobę-Dar. Podkreśliliśmy Jego moc, która z chaosu wyprowadza wszechświat pełen ładu i piękna. W Nim przekazywane jest życie Boże i z Nim historia staje się drogą ku zbawieniu. Obecnie pragniemy przeżyć trzeci rok przygotowania do bliskiego już Jubileuszu jako pielgrzymowanie do domu Ojca. Wkraczamy więc na drogę, która wychodzi od Ojca i na powrót doprowadza stworzenia do Ojca, zgodnie z zamysłem miłości, objawionym w pełni w Chrystusie. Droga do Jubileuszu powinna zakończyć się wielkim aktem uwielbienia Ojca (por. *Tertio millennio adveniente*, 49), by w ten sposób cała Trójca Święta została w Nim otoczona chwałą.² Punktem wyjścia naszych refleksji są słowa Ewangelii, które wskazują nam Jezusa jako Syna i Objawiciela Ojca. Jego nauka, Jego posługa, sam Jego styl życia — wszystko w Nim kieruje nas ku Ojcu (por. J 5, 19. 36; 8, 28; 14, 10; 17, 6). To On stanowi centrum życia Jezusa, a z kolei Jezus jest jedyną drogą prowadzącą do Ojca. «Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przeze Mnie» (J 14, 6). Jezus jest punktem spotkania ludzi z Ojcem, który w Nim stał się widzialny: «Kto Mnie zobaczył, zobaczył także i Ojca. Dlaczego więc mówisz: 'Pokaż nam Ojca?' Czyż nie wierzysz, że Ja jestem w Ojcu, a Ojciec we Mnie?» (J 14, 9-10). Najbardziej wyrazistym znakiem tej więzi Jezusa z Ojcem jest Jego zmartwychwstanie, stanowiące szczyt Jego misji i fundament nowego i wiecznego życia dla tych, którzy wierzą w Niego. Jednakże jedność między Synem i Ojcem oraz jedność między Synem i wierzącymi urzeczywistnia się przez tajemnicę «wywyższenia» Jezusa, zgodnie z wyrażeniem typowym dla Ewangelii Janowej. Słowem «wywyższenie» ewangelista określa zarówno ukrzyżowanie, jak i uwielbienie Chrystusa; jedno i drugie znajduje odzwierciedlenie w życiu człowieka wierzącego: «potrzeba, by wywyższono Syna Człowieczego, aby każdy, kto w Niego wierzy, miał życie wieczne. Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne» (J 3, 14-16). To «życie wieczne» nie jest niczym innym jak uczestnictwem wierzących w życiu zmartwychwstałego Jezusa i polega na włączeniu w nurt miłości jednoczącej Ojca i Syna, którzy stanowią jedno (por. J 10, 30; 17, 21-22).³ Głęboka komunია, w jakiej żyją Ojciec, Syn i wierzący, obejmuje Ducha Świętego. On bowiem jest odwiecznym węzłem, który jednoczy Ojca i Syna oraz włącza ludzi w tę niepojętą tajemnicę miłości. Darowany jako «Pocieszyciel», Duch «mieszka» w uczniach Chrystusa (por. J 14, 16-17), uobecniając Trójcę Świętą. Według ewangelisty Jana właśnie obietnica Pocieszyciela stanowi kontekst, w którym Jezus mówi do uczniów: «W owym dniu poznacie, że jestem w Ojcu moim, a wy we Mnie i Ja w was» (J 14, 20). Duch Święty jest Tym, który wprowadza człowieka w tajemnicę życia trynitarnego. Jako «Duch Prawdy» (J 15, 26; 16, 13), działa On w sercu wierzących i sprawia, że w ich umyśle jaśniej Prawda, którą jest Chrystus.⁴ Również św. Paweł podkreśla fakt, że jesteśmy skierowani ku Ojcu dzięki Duchowi Chrystusa mieszkającemu w nas. Według Apostoła jest to relacja prawdziwego synostwa, pozwalająca nam wzywać Boga Ojca tym samym poufałym imieniem, którym posługiwał się Jezus: *Abba* (por. Rz 8, 15). Ten

nowy wymiar naszej więzi z Bogiem ogarnia całe stworzenie, które «z upragnieniem oczekuje objawienia się synów Bożych» (Rz 8, 19). Stworzenie nadal «jęczy i wzdycha w bólach rodzenia» (Rz 8, 22) w oczekiwaniu na pełne odkupienie, które przywróci i udoskonali harmonię kosmosu w Chrystusie. Opisując tę tajemnicę jednoczącą ludzi i całe stworzenie z Ojcem, Apostoł wyraża rolę Chrystusa i działanie Ducha. Poprzez Chrystusa bowiem, będącego «obrazem Boga niewidzialnego» (Kol 1, 15), wszystko zostało stworzone. On jest «Początkiem, Pierworodnym spośród umarłych» (Kol 1, 18). W Nim «jednoczy się na nowo» wszystko, co jest na niebie i co na ziemi (por. Ef 1, 10); to On ma przekazać to Ojcu (por. 1 Kor 15, 24), aby Bóg był «wszystkim we wszystkich» (1 Kor 15, 28). Duch Święty wspiera swoją mocą to dążenie człowieka i świata do Ojca, spieszy z pomocą naszej słabości i «przyczynia się za nami w błaganiach, których nie można wyrazić słowami» (Rz 8, 26). Tak więc Nowy Testament wprowadza nas bardzo wyraźnie w ten ruch zmierzający od Ojca do Ojca. Jemu właśnie pragniemy poświęcić szczególną uwagę w ostatnim roku przygotowania do Wielkiego Jubileuszu.